

50 JARIG JUBILEUM R.K.V.V. WALBURGIA

1964

2014

R.K.V.V. WALBURGIA

OHÉ EN LAAK

EEN HALVE EEUW VOETBAL IN OHÉ EN LAAK

R.K.V.V. WALBURGIA

**Jubileumboek
ter gelegenheid van het 50-jarig bestaansfeest van**

**RKVV WALBURGIA OHÉ EN LAAK
1964 - 2014**

**Uitgave van:
RKVV WALBURGIA OHÉ EN LAAK**

Voorwoord

Naar aanleiding van het 50-jarig jubileum van Voetbalvereniging Walburgia uit Ohé en Laak vonden we het toch de moeite waard om een boekje te maken waarin de historie van de club tot op heden in woord en beeld wordt weergegeven.

Bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan in 1989 en bij het 40-jarig jubileum in 2004 zijn ook boekjes gemaakt waarin de geschiedenis van de club tot dan toe werd verteld. Zeker het boekje ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan is een uniek document waarin de historie van de club uitvoerig wordt beschreven.

Uit deze boekjes hebben we kunnen putten om het verhaal vanaf het begin te beschrijven.

In de laatste 10 jaar van de voetbalclub Walburgia zijn er toch weer nieuwe feiten toegevoegd, onder andere een enorme opleving van de club met als hoogtepunten een aantal kampioenschappen die we met zijn allen hebben mogen vieren. Ook veel andere activiteiten die door de mensen uit de vereniging worden georganiseerd, hebben ervoor gezorgd dat de sfeer in de club goed is en blijft.

Roy Beunen verwoordde het zo:

“Het is moeilijk te omschrijven, maar wat je bij deze vereniging krijgt, is niet vanzelfsprekend. Gewoon geweldig en een geweldige sfeer!”

Ruud Beunen zei erover:

Ik kijk met veel genoegen terug op de periodes die ik bij Walburgia heb gespeeld. Daar waar het ooit begon en daar waar we met een mooi team geweldige resultaten hebben geboekt. In ieder geval de mooiste kampioensfeesten.

Veel leesplezier.

Huub Busschops
Lars Peulen
Annelies Joosten
Bas van Helden

Walburgia voor 1964

In vergelijking met de ons omringende dorpen werd in ons dorp reeds betrekkelijk vroeg de voetbalsport beoefend. In het jaar 1919 verbleven 2 jeugdige studenten n.l. Louis Indemans en Hubert Frenken op een kostschool waar ze kennis maakten met voetballen. Tijdens de vakantie traptten zij een balletje op straat. De oudere jeugd van Ohé en Laak zag dit spelletje en de jonge studenten legden hun de spelregels uit.

Zo kwam het dat in de Laakse dorpsgemeenschap steeds meer jongens geïnteresseerd raakten en er serieuzer werk van werd gemaakt. Sef Beerens, Bèr en Lei Beunen, Bèr en Lei Busschops, Hub Hoebregts, Bèr Laugs, Bèr Luijten, Fons Mangels en Jan en Pierre Peulen besloten vervolgens om elke zondag na het lof een potje te voetballen. Terreinmoeilijkheden kende men niet omdat de familie Busschops, pachters van de boerderij horend bij kasteel Walburg, een stuk weiland tegenover het kasteel ter beschikking stelde.

Elftalfoto uit 1930

Van links naar rechts.

Zittend: Jacq. Laugs, Louis Storms, Pierre Knarren (liggend), Guus Rutten, Huub Hoebregts, Sef Thomassen, Herm Puts (met theepot), Manuel Beunen, Wullem Knarren (met pet), Harie Laugs en Hein Seegers.

Staan: Jacq Beunen, Karel Beunen en Tjeu Mangels.

Elftalfoto uit 1931

Van links naar rechts.

Knielend: Hein Seegers, Jacq Laugs, Wullem Knarren, Sjra Puts en Harie Laugs.

Staan: Meester Beunen, Huub Hoebregts, Pierre Knarren, Louis Storms, Guus Rutten, Manuel Beunen, Sef Thomassen en de scheidsrechter.

Over de naam van de club en de te voeren clubkleuren werden weinig woorden vuil gemaakt. Vanaf het terrein keek men naar een groot kasteel op de achtergrond en naar de naam van dit kasteel kreeg de club de naam Walburgia. De clubkleuren vond men in het familiewapen van de stichter en eerste bewoner van het kasteel, graaf Herman Frederik

van den Bergh. De rand van dit wapen bestond uit een gouden (gele) band waarop 11 zwarte sterren staan, vandaar de kleuren geel zwart. Het voetballen bestond uit het op zondag na het lof onder en tegen elkaar een partijtje spelen. Voetbalschoenen had men niet en het voetballen gebeurde in het gunstigste geval op akkerschoenen. De ouders van de voetballende jeugd waren het in vele gevallen niet eens met de vrije tijdsbesteding van hun zoons en zij verstopten vaak de akkerschoenen. Stiekem werd er toch maar gevoetbald op de zondagse schoenen, die in de meeste gevallen niet bestand waren tegen het geweld. Het thuiskomen op kapotte zondagse schoenen bleek geen pretje te zijn.

Kampioenselftal 1946

van links naar rechts.

Harie Beunen, Sef Beunen,
Jacq Stassen, Miel Beunen, Sef Puts, Hein Vossen,
René Thiessen, Sjra Beunen, Pierre Peulen,
Bèr Knarren en Herman Gijssels.

In 1926 werd het spel nog weer serieuzer toen tot de oprichting van een formele voetbalclub werd besloten. Louis Indemans werd voorzitter, Frans Vossen secretaris en René Bell penningmeester. De vereniging werd aangemeld bij de katholieke voetbalbond IVCB, afdeling Limburg. Het voetbalterrein werd verplaatst naar een weiland nabij de Laak. Men speelde in de 1e klasse onderafdeling. Een kampioenschap werd niet behaald, maar de tegenstanders hadden aan de Walburgianen een behoorlijke kluit. Mede als gevolg van de moeilijke economische tijden verslapte de interesse en viel de vereniging uit elkaar. Onder leiding van 'meester' Adrianus Beunen volgde in 1932 de eerste doorstart, waarna de vereniging tot in het oorlogsjaar 1944 in de 1e klasse van de onderafdeling heel behoorlijk bleef presteren, maar nooit kampioen werd. Toen de Duitsers de afmars bliezen, lag het voormalige voetbalveld, dat inmiddels naar de Laak was verplaatst, er door granaatinslagen gehavend bij. Met kruiwagens en schoppen brachten de werkende leden en het bestuur van de voetbalclub dit in de maanden daarna weer op orde. Zodoende kon in september 1945 andermaal worden deelgenomen aan de competitie. En dat met een vliegende start. De behaalde resultaten waren zodanig, dat menigeen in die dagen serieus dacht aan een promotie naar de KNVB. Dat kon echter niet per direct omdat het terrein niet aan de officiële normen voldeed. Fluks werd toen naar het zogeheten 'Griendje' verhuisd. De zegetocht zette door en zo gebeurde het dat op de gedenkwaardige zaterdag van 19 mei 1946 op het terrein van de voetbalclub van Linne een wedstrijd voor het kampioenschap tussen Walburgia en de club uit Leeuwen-Maasniel plaatsvond. Na een zinderende strijd stond het in de 90e minuut 1-1. Dus werd verlengd. En toen gebeurde het dat Herman Gijssels, klein van postuur maar groot van daden, zich eeuwige roem verschaftte door via een kopbal de winnende treffer te plaatsen.

Sept. 1946

Van links naar rechts.

Knielend: Frans Maessen, Bèr Knarren, Sef Beunen, Jacq Stassen en Gerrit Smeets.

Middelste rij: Sjra Beunen, Harie Beunen en Hein Vossen.

Bovenste rij: Meester Beunen (voorzitter), Harie Laugs, Herman Gijssels, René Thiessen, Miel Beunen, Pierre Peulen, Sef Puts en Huub Hoebregts.

Walburgia promoveerde naar de 4e klasse van de KNVB.

Het was voor Boutje Pfenning's uit Sittard reden een fraai clublied te componeren, getiteld Walburgia Kampioen.

Dat kon echter niet lang met recht worden gezongen.

Door allerlei redenen ging het namelijk snel bergaf.

De belangrijkste was, dat er onvoldoende spelers ter beschikking kwamen om een elftal op de been te brengen.

Vóór het einde van de competitie in 1949 was Walburgia voor de tweede keer ter ziele.

Walburgia Kampioen

1.

Heel de Laak gaat wat beleven
Onze kleuren zwart en geel
Die in voetbal alles geven
Walburgia dat zegt ons veel
Promotie tijd die is gekomen
Onze club die promoveert
Nooit wordt ons die kans ontnomen
En dan zingen we keer op keer:

REFREIN.

Ja dat zijn die voetbalsterren
Aan 't voetbalfirmament
Want die schitteren al van verre
Als je een Walburgia speler bent.

2.

Nooit of nimmer in m'n leven
Wil ik bij een ander zijn
Welke club kan mij dat geven
Of 't moet Walburgia zijn
Waar de onze moeten vechten
Breek 't zonnetje weer door
Zwart en geel dat zijn de echte
En dan zingen we weer in koor

REFREIN.

3.

Hup, Walburgia ten strijde
Onze kampioen vooruit
Ook al zou me je benijde
Jij stuurman van de voetbalschuit
Koel 't hoofd en zonder dralen
Weet ik zeker en gewis
Kan 't niemand van je halen
Om Walburgia de beste is.

REFREIN.

Verhalen uit de oude doos

Zoals alom bekend was de rivaliteit uit de jaren 50 tussen Ohé en Laak en Stevensweert soms zeer heftig. Als er een thuiswedstrijd gespeeld moest worden op het voetbalveld van Walburg stonden de gebroeders Mangels op hun erf gewa- pend met riek en stokken om eventuele vijandige gebeurtenissen van Stevensweert zijde meteen de kop in te drukken.

Het clublokaal van Walburgia was gevestigd in het kleine zaaltje achter café Luyten. Voor de wedstrijd moesten de tegenstanders zich hier omkleden. De spelers van de thuisclub moesten zich thuis omkleden vanwege ruimte gebrek. Na de wedstrijd stonden in het kleedlokaal elf kommetjes met water en een handdoek klaar op tafels voor de tegen- standers om zich te kunnen wassen.

De thee in de rust werd klaar gemaakt door Tilke Luyten en werd in de rust naar de spelers gebracht door Huub Hoebregts. Hij was tevens de ballenjongen. Hij verzorgde de ballen, als een bal kapot was gegaan ging hij naar Thei de sjoester voor verdere reparatie. De lijnen afmaken op het terrein werd meestal gedaan door Huub Hoebregts met zaagmeel van Chris Peulen de timmerman van het dorp.

In de 30- er jaren was een zekere fam. Knops opzichter op Walborg, toen eigendom van de familie Vencken uit Beek. Dhr. Knops had een auto aangeschaft en ging oefenen met zijn auto in de weiden van Walborg en kwam al rijdend op het voetbalveld van Walburgia terecht. Al rijdende kwam hij in de buurt van de goal en reed deze pardoes omver met de woorden: "Ik reed TRUUKOP en de goal viel om"

Walburgia had in de beginjaren na de heropricting een mascotte. Elke wedstrijd werd er een geit meegenomen naar de wedstrijden door Harry Pex.

Oprichting in 1964

Na een voetballoos tijdperk in Ohé en Laak kwamen er weer nieuwe initiatieven in de 60-er jaren. Het verkrijgen van een geschikt terrein was moeilijk. De ontgrindingen naderden het dorp meer en meer en de daarmee gepaarde landhonger werd steeds groter. Het ontbreken van de sport bevredigde ook het gemeentebestuur niet en men zocht mee naar een oplossing. Door een ruil van een stuk grond met de grintmaatschappij werd er aan de Bosstraat een perceel toegewezen waar in 1962 door de Heidemaatschappij een voetbalveld werd aangelegd.

Als een van de spelers van het kampioenselftal uit 1946, ontpopte Jacq Stassen zich tot een grote pleitbezorger van het nieuwe Walburgia. Met steun van Frans van Helden en Jan Busschops schreef hij vervolgens een vergadering uit op 28 mei 1964. Er verschenen meer dan 40 dorpsgenoten. Een voorlopig bestuur werd benoemd. Dit bestond uit Jacq Stassen, Harie Damen, Emile Beunen, Jo Küppers en Frans van Helden. Het bestuur nam aansluitend contact op met de KNVB in Den Haag en de afdeling Limburg in Sittard waarna op 26 juni de KNVB bericht van geen bezwaar tegen de oprichting gaf. Op 9 juli werd Walburgia vervolgens toegelaten tot de afdeling Limburg.

Daarna ging het hard. Op 30 juli werd andermaal een vergadering belegd waarin de statuten van de vereniging werden goedgekeurd en het definitieve bestuur gekozen. Dit bestond uit zeven personen, te weten Jacq Stassen als voorzitter, Frans van Helden als secretaris, Jan Busschops als penningmeester, Emile Beunen, Harie Damen, Jo Küppers en Wim van de Laar. Die laatste werd met Jo Peulen tot jeugdleider benoemd. Louis Indemans, voorzitter van de lokale Boerenleenbank, vulde het saldo van fl. 61,29 dat nog op het spaarbankboekje van de oude voetbalclub stond aan tot fl. 250,-. Vanuit de Provincie is dan al een mondelinge toezegging gedaan voor een subsidie van fl. 5.500,- voor de bouw van een kleedlokaal. De contributie werd vastgesteld op fl. 1,50 per maand voor senioren en fl. 0,50 voor de junioren. Voor Karel van de Laar, René Pex, Tjeu Graus en Henk Mofers, die buiten het dorp voetbalden, werd overschrijving aangevraagd. Dat bleek overigens een probleem omdat de termijn daartoe reeds was verstreken. Feitelijk zouden ze het hele seizoen '64-'65 moeten wachten. Dankzij de goede relatie van Jacq met leden van het afdelingsbestuur, konden zij toch per september van dat jaar namens Walburgia aan de competitie deelnemen.

Op 30 augustus werd het voetbalterrein onder buitengewoon grote belangstelling door burgemeester Kelleners feestelijk geopend. Beide harmonieën brachten hun mooiste werk ten gehore en pastoor Slangen zegende als geestelijk adviseur het terrein. Aansluitend speelde de jeugd van Walburgia tegen die van Stevensweert, waarna de senioren tegen de elf van RIOS uit Pey-Echt aantraden. Dat de prille vereniging met 0-3 verloor, kon de feestvreugde op die mooie zomerse zondag niet drukken.

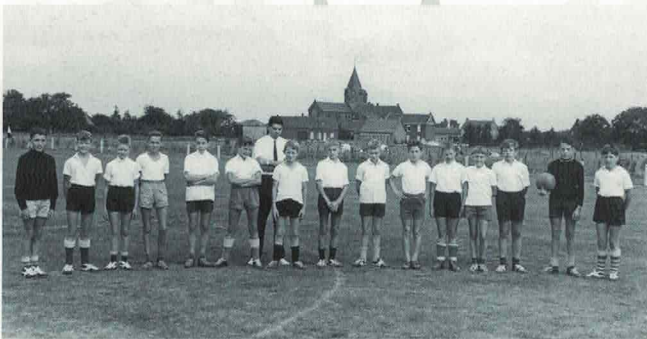

Elftal bij openingswedstrijd Walburgia – RIOS.
 Zittend: Theo Meuwissen, Jo Küppers, René Pex,
 Jantje Mofers, Sjaak Meuwissen en Jan Beerens.
 Staand: Jacq Stassen, Piet Beunen, Geer Maessen,
 Charel van de Laar, Geer Laugs, Jan Rutten,
 Herman Damen, Chris Goossens en Frans van Helden.

Zittend: Jan Beerens, Adrie v.d. Laar, Rene Pex, Jan Pex,
 Tjeu Graus.
 Staand: Frans Laugs, Sjra Smeets, Harie Damen,
 Tom Sangers, Jos Goossens, Herman Damen.

Jeugdteam: vlnr.: Albert Beunen, Frans Maessen,
 Joop Ramakers, Tjeu Damen, Peter Beunen, Charel
 Beunen, Jo Peulen (hoofdleider), Harie Peulen,
 Jo Smeets, Huub Busschops, Sjaak Vaassen,
 Jos van Helden, Har Stassen, Jan Beunen (gastspeler),
 Geer Bongaarts en Harie Pex.

Zittend: René Pex, Charel van de Laar, Jan Rutten,
 Tom Sangers en Adrie van de Laar.
 Staand: Vertegenwoordiger NIBA, dhr. Pustjens (scheidsrechter),
 dhr. Stassen (voorzitter), Herman Damen, Piet Rutten,
 Jo Vossen, Herman Keyaerts en Jacq Meeuwissen

De nieuwe voetbalvereniging Walburgia startte in de 3e klasse afdeling Limburg.

De sportieve voorbereidingen op dat eerste seizoen verliepen ietwat moeizaam, maar de successen waren er niet minder om. Totdat een officiële trainer kon worden aangetrokken, werden de spelers door Emile Beunen en Wim van de Laar getraind. Door een gebrek aan financiële middelen kon geen betaalde oefenmeester worden gecharterd. Vandaar dat men te rade ging bij de directeur van het CIOS, die Leo Faassen naar voren schoof als een van de beste leerlingen van zijn school. Daar stond echter tegenover dat Leo zelf een actief sporter was en dus op zondag tijdens de wedstrijden verstek moest laten gaan. Omdat Jacq Stassen voorzag dat dit gemakkelijk tot onenigheid onder de leden over de opstelling kon leiden, ging een elftalcommissie aan de slag. Elke commissie werd voor één seizoen door de leden gekozen. De eerste commissie bestond uit Bèr Knarren, Guus Rutten en Harie Laugs, allen oud-Walburgiaspelers en echte voetballiefhebbers. Het bestuur had bovendien regels opgesteld aan de hand waarvan de commissie de elftallen samenstelden. Natuurlijk werden de beste spelers in het eerste elftal geplaatst, maar bepalend was ook of men de trainingen bezocht, hoe het gedrag op het veld was en welke ontwikkeling de speler verwacht werd door te maken. Doordat er een overschot aan spelers was voor de eerste twee elftallen die aan de competitie deelnamen, was het zaak iedereen aan bod te laten komen. Dat leidde al snel tot de voorspelde problemen. Er vormde zich een groepje 'ontevredenen' die in de vergaderingen de besluiten van de elftalcommissie ter discussie stelden. Ze kregen echter weinig bijval. Ondertussen werd in augustus 1964 een start gemaakt met de bouw van de kleedlokalen.

Zo aarzelend de voorbereidingen verliepen, zo voortvarend ging de competitie van start. De eerste vier wedstrijden werden onder toejuiching van een grote schare supporters dik gewonnen. De kleine dip die daarop volgde kon niet verhinderen dat het 1e elftal aan het einde van het seizoen kampioen werd. Het 2e elftal eindigde door een zwakke start toch nog op een verdienstelijke 5e plek. Het aantal leden bedroeg inmiddels 101: 40 spelende, 13 jeugdigen, 7 bestuursleden en 41 ondersteunende leden.

Eerste kampioensteam (seizoen 64-65)

Zittend: Adrie van de Laar, Jan van de Laar, Theo Meuwissen, René Pex, Charel van de Laar en Herman Damen.

Staan: Wim van de Laar (grensrechter), Jacq Stassen (voorzitter), Tjeu Graus, Jan Rutten, Jo Rutten, Piet Rutten, Geer Maessen, Guus Rutten (lid elftalcommissie) en Leo Faassen (trainer)

Reden te over voor een uitbundige receptie die druk werd bezocht. Alle verenigingen uit Ohé en Laak en omgeving gaven acte de présence.

Aanwezig waren o.a.: harmonie St. Anna, harmonie St. Cecilia, Jonge Boeren, Tuinbouwvereniging, Boerinnenbond, Boerenbond, Boerenleenbank, Boerenkapel, Paardenverzekering, Toneelclub, Tafeltennisclub, het NKV en Mijnerwerkersbond. Burgemeester Kelleners en de wethouders Karel Beunen en René Bell.

De burgemeester wees erop dat in korte tijd veel door Walburgia tot stand was gebracht. De baggerfirma's schonken elk een bal en ook andere ondernemers deden een duit in het zakje. Vele oud-Walburgianen van buiten het dorp keerden weerom en de twee harmonieën lieten andermaal hun beste stukken weerklinken. De voorzitter schonk de kampioenen een grote kleurenfoto van hun elftal en sprak lovende woorden over de prettige sfeer en samenwerking binnen de verenigingen in het dorp. Aan het einde van de dag kon de penningmeester fl. 900,- en vijf nieuwe ballen in de boeken noteren. Op 20 juli 1965 werd vervolgens de traditionele huldigingwedstrijd gespeeld tegen het 1e elftal van Holtum. Ook die werd door Walburgia in stijl gewonnen. Het kon niet op. Na afloop genoten de spelers en besturen van beide verenigingen van een welverzorgde koffietafel.

In het seizoen 1965-1966 verloor Walburgia 1 de beslissingswedstrijd van Vlodrop met 2-1. Als trainer werd toen dhr. Kiers (CIOS-student) aangetrokken, die later een verdienstelijk zaalvoetballer werd.

Vice-kampioenen seizoen 65 – 66

Zittend: Jan Pex, Jan Beerens, René Pex, Sjra Smeets en Herman Damen.

Staand: Piet Rutten, Theo Meuwissen, Jo Rutten, Jan van de Laar, Piet Granzier, Tjeu Graus en Jacq Stassen (voorzitter)

In het seizoen 1966 -1967 werd Walburgia op 21 mei kampioen van de 2e klasse met 132 tegen 15 goals. Dit betekende promotie naar de 1e afdeling Limburg.

In die dagen was Jo Rutten de absolute topscoorder. In de eerste jaren bouwde hij een ongelooflijk gemiddelde van 44 treffers per seizoen op. Daarbij beschikte Jo niet eens over zo'n geweldig hard schot. Zijn kracht stak in een fantastische passeertechniek. Daarmee speelde hij menig doelman ogenschijnlijk gemakkelijk uit. Onze eigen doelman André Beerens, die vanaf 1966 het doel verdedigde, was ook van bijzondere klasse. Als geen ander wist hij de meest onmogelijke ballen te houden. Behalve binnen het team was André ook actief als jeugdleader. En met zijn bijzondere humor wist hij iedereen te vermaken. Zo toonde hij elk jaar met Pasen dat hij niet alleen met zijn handen kon vangen. De eieren die aan de club waren geschonken, werden door de spelers gepeld en vervolgens naar André gegooid. Deze ving ze op met zijn mond, kauwde erop en slikte ze door. Op die manier wist hij na een wedstrijd in Swalmen tot grote hilariteit van allen liefst 25 paaseieren te verschalken.

Na dhr. Kehrens mochten er geen CIOS studenten meer als trainer optreden. Walburgia trok dhr. Jac Cuypers uit Echt aan als trainer. Hij bleef tot 1971-1972 aan de club verbonden.

Ook het 2e elftal van Walburgia kende in deze periode de nodige successen. In 1973-1974 promoveerde men naar de 2e klasse afd. Limburg.

En daarna feesten.....

Jeugd

Onder de bezielende leiding van Wim van de Laar en Jo Peulen groeide het jeugdteam na elke training. De volgende successen werden in deze periode behaald: De B-jeugd moest in het seizoen 1965-1966 een beslissingswedstrijd spelen voor het kampioenschap. Op het terrein van RKVVB werd er met 4-1 van Maasbracht gewonnen en werden ze kampioen. Ook het jaar daarna eindigde weer in een kampioenschap voor de B-jeugd. In het seizoen 1968-1969 werd dit team als A-jeugd kampioen.

Tekenend voor de sfeer en sportiviteit van die dagen was, dat geen enkele speler op het veld tegen een waarschuwing aanliep. Om die sfeer te behouden, besloot het bestuur in de zomervakantie van 1965 een jeugdkamp te organiseren. Het is één voorbeeld waaruit blijkt dat de nieuwe voetbalvereniging volledig aan de hoop en verwachtingen van de burgemeester voldeed. Ze vormde van meet af aan een bindend element binnen onze gemeenschap, en zou dat door de jaren heen blijven. De jeugdkampen vormden de absolute hoogtepunten voor de voetballende jeugd van Ohé en Laak. Het eerste vond plaats in Roggel, nu naast de deur, toen voor menig Lakenaar nog een soort wereldreis. Van sponsoring of subsidies was in die dagen nog nauwelijks sprake, dus werden kienavonden en luchtbuksschieten georganiseerd. De opbrengst werd in de kas van het jeugdkamp gestort.

Teneinde nog meer financiële middelen te vergaren, werd onder andere voor Pasen een bloemenactie op touw gezet. Bij de EDAH werden tulpen in de aanbieding gekocht, waarbij een aanvullende korting van 10% werd verkregen. Voordat de leden met de bossen langs de deuren gingen, werden die in huize Busschops eerst herschikt. Uit elke bos van 9 tulpen werd er één gehaald om tot nieuwe bossen van 8 stuks te worden gebonden. Met de centen die op de inkoopprijs werden gezet, leverde dat een aardige winst op. En het dorp reageerde enthousiast omdat de bossen nog steeds veel goedkoper waren dan in de bloemenzaken.

De noodzakelijke materialen als tenten, potten en pannen konden van de verkenners worden overgenomen. Dus ging men in die zomer van 1965 welgemoed op pad met fiets en bagage. En het werd in menig opzicht een gedenkwaardige week. Zo regende het in een van de eerste nachten dusdanig hard, dat Wim van de Laar naar de gemeente Roggel trok en om een andere accommodatie vroeg. Men mocht daarop de blokhut betrekken, hetgeen midden in die nacht gebeurde. Dat de jeugd van Walburgia zich niet snel uit het veld laat slaan, bleek toen eens te meer. Enkele jongelingen moesten wakker worden gemaakt terwijl ze nagenoeg helemaal in het water lagen.

Het had de lust op het gezamenlijk kamperen niet verminderd. In 1966 werd daarom intrek genomen bij het 'pastoorke' in het gemeenschapshuis van Nunhem. Hier sneuvelde door het jeugdige enthousiasme bijna het plafond, waarmee de pastoor niet blij was. Gelukkig kon alles in pais en vree worden opgelost. Daarna werd het kamp verkast naar de boerderij van de familie Scheres in Nunhem.

De voorbereidingen waren natuurlijk enorm. Om te beginnen had Jo Peulen inmiddels een algemeen reglement opgesteld. Hierin stond niet alleen hoe de leden zich op en om het veld dienden te gedragen, maar ook waaraan de kinderen zich tijdens het kamp dienden te houden. Dat werd met de ouders besproken. Het diende vervolgens mede tot basis waarop reeds een week voor vertrek lijsten werden rondgedeeld wie waarvoor zou zorgen en wat de leden zelf mee dienden te nemen. Op zaterdagmorgen was het dan zover. De koffers, rugzakken en alle andere spullen werden verzameld en met de veewagen van Harie Damen naar Nunhem gebracht. De jeugd stapte onderwijl met de begeleiders op de fiets voor een tocht die enkele uren in beslag nam. Dus werd voor onderweg drinken en een boterhammetje meegenomen. Op de boerderij ontstond vervolgens direct een gevecht voor de beste slaappleatsen op de hooizolder. Hier speelden zich vóór het slapen gaan taferelen af die men beter niet aan de ouders vertelde. En 's ochtends toch weer vroeg uit de veren voor de ochtendgymnastiek. Per slot van rekening was het een sportkamp. Behalve dat er een voetbalwedstrijd tegen de jeugd uit Roggel werd gespeeld, werden de dagen gevuld met ravotten, stratego en speurtochten in en rondom het Leudal. Een absoluut hoogtepunt was een bezoek aan het buitenbad van Haelen. Voor jongens die gewend waren in de Maas te duiken een heel nieuwe ervaring.

Wanneer het weer wat minder was, werd volop gekiend en quizen gespeeld. Op woensdagmiddag kwamen de ouders op bezoek, die vol trots door hun kroost werden rondgeleid. Hoewel het tijdelijke afscheid menigeen een beetje zwaar viel, ging toch niemand mee naar huis.

Behalve Jo Peulen en Wim van de Laar, speelde ook diens echtgenote 'tante' Tiny een belangrijke rol in de begeleiding. Zij controleerde of de kinderen niet meer zakgeld mee hadden dan was afgesproken en stond voor het ontbijt stevast klaar bij de varkenstrog met brood, een klontje boter en beleg. Alle adviezen van ouders die meenden dat hun zoon bepaalde zaken niet lustte, bleken volstrekt overbodig. Iedereen at wat de pot schafte. En door de buitenlucht was de honger groot.

Mede door het slaapttekort hoefden Wim en Jo tegen het einde van de week steeds minder de trap van de hooizolder op om de bende tot rust te manen. Op vrijdag was het dan de sport voor iedereen om te zorgen dat de spullen die waren meegebracht ook weer door de eigenaar mee naar huis werden genomen. Ondanks alle inspanningen belandde menige sok in een vreemde wasmand. Al met al waren het heel prettige weken die door de begeleiders prima in goede banen werden geleid.

Naarmate het aantal jeugdspelertjes groeide, nam ook het aantal begeleiders toe. Zo meldden zich André Beerens, Frans en Wim Smeitz en Willy van Dongen aan. Helaas moest Jo Peulen in 1969 afhaken omdat hij het werk als jeugdtrainer steeds moeilijker kon combineren met zijn avondstudie Lichamelijke Opvoeding. Daar hadden meer enthousiaste begeleiders last van. Uit de verslagen van de eerste jaren blijkt dat het verloop redelijk groot was, meestal omdat de inzet moeilijk te combineren viel met het dagelijkse werk.

Mede ter vervanging van Jo trad Huub Busschops aan, die met Frans Maessen en Wim van de Laar ook de kampen begeleidde.

Later werden kampen georganiseerd onder leiding van Jos Graus, Gerard Houben, Gerard Storms, Frans Rutten, Jack Roufs, Peter Tissen, Peter Evers ; meestal met medewerking van hun vrouwelijke wederhelften.

Jeugdleiders en trainers waren o.a. Jo Dekkers, Harrie Pex, Frank Ramakers, Charel Beunen, Wim Damen, Hugo Bongers en Richard Linssen.

Ook diverse dames leverden hand en span diensten.

1e elftal 1969-1970

2e elftal 1971-1972

1e elftal 1973-1974

2e elftal 1969-1970

Ook leuk om te weten dat...

Dat een talentvolle, jonge keeper een stapje hogerop wilde en daartoe een overschrijvingsformulier invulde? Maar vóór een bestuurder voor akkoord kon tekenen maakte zijn broer daar een einde aan door het formulier na een wedstrijd te verscheuren in clublokaal Mofers. Walburgia heeft nog lang kunnen profiteren van de keeper.

Dat na een trainingsavond de kermis in Echt bezocht werd en dat iemand Durex kauwde in plaats van Stimorol? Het voorwerp belandde uiteindelijk tegen het plafond.

Dat Andre Beerens niet alleen goed kon vangen met zijn handen, maar ook met zijn mond. Hij heeft menig eitje met de mond opgevangen en aansluitend verorberd, maakte niet uit over welke afstand aangegooid werd. Vlug reageren was ook een sterk punt, want toen Jos Graus een ongepelde versie gooide ving hij dit ei met zijn hand, juist voor het zijn mond bereikte.

Dat trainer Wessels in Berg aan de Maas zo kwaad was en zo hard op tafel sloeg dat de vlag van de grensrechter door het kleedlokaal vloog?

Dat op onze vroegere trainingsvelden gelukkig struiken stonden zodat er mensen de struiken in konden om, zittend op de bal, deze bal te zoeken en zodoende een beetje konden rusten?

Dat er ook mensen waren die het Kranenbroek vervloekten?

Dat Willy Meeuwissen, in een poging om collega spelers nat te maken, door een plas water reed, in een slip kwam en zijn auto parkeerde in de zijkant van de auto van Frans Pex?

Dat trainer Stoffels zijn vriendin uitnodigde naar een wedstrijd te komen kijken maar daarbij vergat te zeggen dat de wedstrijd in Ohé en Laak plaats vond en dat ze de hele tijd naar Theo gezocht heeft op een ander veld?

Dat tijdens een wedstrijd bij DVO de scheidsrechter in botsing kwam met spelers van beide partijen, groggy bleef liggen, een speler van DVO dreigde door te dringen richting doel van Walburgia dit voorkomen werd door Frans Rutten. Hij pakte de fluit van de scheidsrechter en blies af.

Walburgia 1974-1984

De eerste jaren van dit decennium behoorden tot een van de meest succesvolle in de historie van de club.

Vanaf 1972 werd Geert Maessen als trainer aangetrokken en hij bleef tot 1978.

Het seizoen 1974-1975 was voor Walburgia 2 een grandioos jaar. Op 19-5-1975, 2e Pinksterdag, was de grote dag, waarop er in St.Joost met 2-0 werd gewonnen en men na 1 jaar opnieuw een promotie kon vieren naar de eerste klasse afd. Limburg.

Walburgia 2 voor de eerste keer kampioen (seizoen 1973 –1974)

Zittend: Geert Maessen (trainer), Leo Smeitz, Harie Pex, Jo Rutten, Theo Laugs, Jo Smeets, Pierre Roufs, Frans Rutten, Sjaak Kox,
Staand: Frans Pex, Jan Busschops, Geert Storms, Jo Dekkers, Math Golsteyn, Peter Beunen, Piet Bogie, Jan Beunen, Herman Kentgens (met spandoek), Jan Beerens, Tjeu Graus, Piet Rutten en Jacq Stassen (voorzitter)

Walburgia 1 eindigde dat jaar op de 2e plaats en mocht promotiewedstrijden spelen. Helaas werd de laatste wedstrijd tegen Melderslo verloren en ging de promotie aan de neus voorbij.

Het seizoen 1975-1976 was voor Walburgia 1 het beste jaar in haar bestaan. Op 17-4 werd het kampioenschap behaald in de 1e klasse afd. Limburg en tevens promotie naar de 4e klasse KNVB. Met Jack Roufs en Charel Beunen als topscoorders. Er moest voor de promotie echter geknokt worden. Vijf wedstrijden voor het einde van de competitie in 1975 kwamen nog vijf ploegen in aanmerking voor het kampioenschap. Dan verspeelt Walburgia een duur punt, waardoor een 2e plek nog het hoogst haalbare wordt. Die bood echter nog steeds gelegenheid om via de nacompetitie de sprong naar de 4e klasse te maken, welke echter net niet kon worden benut. In het jaar daarop lagen de kansen beter. In 22 wedstrijden werden 37 punten behaald. Jack was andermaal de topscoorder. Lange tijd ging het tussen Walburgia en Vesta uit Melick, maar die werden door onze 11 verschalkt. De promotie was een feit. Tevens moest op een snikhete pinkstermaandag in 1976 de bekerfinale tegen Amicitas uit Meerssen in sportpark het Anker te Born worden gespeeld. Na 8 minuten opende Jos Graus de score en toen hij even later in het strafschopgebied werd gevloerd, miste Charel Beunen de penalty niet. Jack Roufs maakte vervolgens de klus af. De beker werd met 3-1 gewonnen.

Omdat Walburgia als beste kampioen van de Afd. Limburg te voorschijn kwam mochten zij deelnemen aan de voorrondes van het Kampioenschap van Nederland voor afdelingskampioenen te Westervoort bij Arnhem. Op zondag 30-5-1976 werden er wedstrijden gespeeld tegen Noviomagum Mijmegen, Waalre Noord-brabant, Schalkhaar Gelderland en Vijdo Arnhem. Dus vertrokken op 30 mei twee bussen met spelers en supporters naar Arnhem. Hier werd begonnen met een harde wedstrijd tegen Noviomagum. Reeds na 5 minuten verliet Jo Rutten geblesseerd het veld en tegen het einde van de wedstrijd raakte Jack Peulen zelfs zodanig geblesseerd, dat hij de rest van de dag was uitgeschakeld. Dankzij een doelpunt van Frans Rutten werd niettemin met 1-0 gewonnen. Ook de tweede wedstrijd werd met winst afgesloten, terwijl Walburgia in de derde wedstrijd met 1-1 genoeg moest nemen. Het kwam nu aan op de laatste wedstrijd tegen Waalre. Uiteindelijk bleek dat die iets meer klasse in huis hadden dan wij, dus lagen we eruit. Waalre werd dus kampioen en Walburgia eindigde op de 2e plaats.

Dat mocht de pret echter niet drukken. In zaal Bongaarts was reeds een drukbezochte receptie vanwege de promotie gehouden. Er volgde nog een om de bekerwinst te vieren. De spelers kregen elk een voetbaltas en trainer Geert Maessen een horloge met inscriptie.

Walburgia 1 kampioen 75/76

Zittend: Frans Rutten, André Beerens,
Jack Roufs, Jan Vergoossen, Charel Beunen,
Sjaak Kox

Staan: Harrie Damen, Piet Rutten,
Geert Maessen, Piet Bogie, Albert Beunen,
Sjra Tummers, Huub Busschops, Jack Peulen,
Jos Graus, Sjra Peulen, Frans van Helden

Op 11-2-1977 werd de kantine officieel in gebruik genomen en op 27-5-1978 werd het nieuwe sportveld in gebruik genomen tijdens de verbroederingsfeesten met Uikhoven (B).

In het seizoen '76-'77 moest het 1e elftal wennen aan de 4e klasse KNVB. Toch eindigde het in de subtop. In het daaropvolgende seizoen waren de problemen nog niet voorbij. Het feit dat Wim Everaers uit Elsloo Geert Maessen als trainer had opgevolgd, was daarbij minder bepalend dan het vertrek van Jan Vergoossen en Jos Graus uit de basisopstelling. Uiteindelijk wist Walburgia 1 zich toch in de 4e klasse te handhaven. Geert voetbalde toen mee in het 1e en werd in dat jaar tevens voorzitter van de vereniging.

In 1979 ging het duidelijk beter. Het 1e team herstelde zich volledig onder de inspirerende leiding van Wim Everaers en draaide top. Zo gebeurde het dat op 4 juni van dat jaar tegen de Slekker Boys voor het kampioenschap moest worden gestreden. Ons team begon nerveus, maar raakte al snel in het spel. Geert Maessen speelde daarbij een beslissende rol. Reeds na 10 minuten kopte hij de bal tegen de lat van de Slekk, waarna Charel Beunen deze met zijn borst over de doellijn drukte. Vijfentwintig minuten later kreeg Geert andermaal een gouden kans. Vanaf 16 meter kon hij aanleggen en de bal via de vingertoppen van de keeper in het doel knallen. Promotie naar de 3e klasse KNVB was een feit. Geen geringe prestatie voor een club uit een dorp met 850 inwoners.

Walburgia 1 kampioen '79

Zittend: Bert Peulen, Jo Rutten, Geert Maessen, Jos Graus, Piet Moors, Jack Beunen, Albert Beunen, Huub Busschops, Frans v.d.Laar.
Staannd: Jo Dekkers, Jack Roufs, Wim Everaers, Jack Peulen, Sjra Tummers, Frans Rutten, Herman Kentgens, Peter Craenen, Charel Beunen, Geert Peulen, Ton Joosten, Frans van Helden.

Daarmee was de absolute top bereikt. Daarna zette het verval langzaam maar zeker in. Helaas bleek het volgend seizoen dat deze promotie te hoog gegrepen was. In Roggel werd een ongelukkige wedstrijd gespeeld, het geen uiteindelijk leidde naar degradatie. Het 2e en 3e elftal degradeerden ook, terwijl het 4e elftal via nacompetitie promoveerde. In het volgend seizoen komt Walburgia 2 terug. In het seizoen 1980-1981 worden ze kampioen en promoveren ze naar de 2e klasse afd. Limburg. Als nieuwe trainer wordt dhr. Wessels aangesteld, die t/m 1984 de teams trainde.

Verder nog leuk om te weten...

Dat er in de beginjaren, toen douches nog niet aanwezig waren, vlug een beetje gewassen werd, trainingspakken aange-trokken en naar clublokaal Mofers gegaan werd op voetbalschoenen (met modder) om maar zo snel mogelijk aan de ronde tafel bij de haard de wedstrijd na te bespreken, soms tot in de late uurtjes.

Dat na het behalen van de Limburgse beker, de clublokaal houders eindelijk het café wilden sluiten, maar dat een aantal mensen terug kropen door een raam, de deur sloten en verder gingen met feesten? José kreeg daarna op het biljart nog een massage met Midalgan, over de panty's heen. Jac sliep op de rand van het buffet.

Dat bij hetzelfde gebeuren Jac Mofers als marechaussée verkleed, auto's ging controleren op technische staat.

Dat Jan Vergoossen op paaszaterdag niet kon voetballen om dat hij moest werken.

Toen de rest terugkwam van een bekerwedstrijd en Walburgia 1, zonder te spelen kampioen was geworden, zat Jan al aan de tap met de eerste pilsjes om het kampioenschap te vieren.

Dat de kleedlokalen na een feestelijkheden ook wel eens gebruikt werden als slaappleaats en er absoluut geen gezonde lucht uitkwam 's morgens.

Dat Albert Beunen in Sint Joost een kaakslag uitdeelde, in een vloeiende beweging een sprint richting kleedlokaal inzette, waarna enige commotie ontstond op en rond het veld.

Dat vader Rutten, na een nederlaag, vaak naast het trainingsveld stond en tegen de trainer riep “zoepe kenne ze waal”.

Dat de bakstenen uit de (modderige) grond gelopen werden op het noodtrainingsveld bij Guus Rutten onder het licht van een enkel lampje en dat de conditie toen zeer goed was.

Dat trainingspartijtjes tussen 1 en 2 vaak op het scherpst van de snede werden gespeeld en daardoor beide teams een hoog niveau haalden.

Dat de eerste overwinning in ons minder succesvolle jaar in de zesde klasse tegen KOC gevierd werd alsof er een kampioenschap werd behaald.

Walburgia 1984-1994

Na het bereiken van de top in het vorige decennium kenmerkt de periode daarna door inzet naar een mindere periode voor de vereniging. In het seizoen '86-'87 had het eerste na 11 wedstrijden pas 7 punten bijeen gesprokkeld. Degradiatie lag op de loer. De laatste wedstrijd uit de competitie werd op 10 mei tegen EVV Echt gespeeld. Het werd gelijk spel, hetgeen betekende dat Walburgia met RIOS '31, St. Joost en FC RIA op een gedeelde laatste plaats eindigde. Dus moesten degradatiewedstrijden worden gespeeld. Van FC RIA werd met 2-0 gewonnen. Door het betere doelsaldo hoefde Walburgia alleen nog maar tegen St. Joost gelijk te spelen. Hiermee werd degradatie nipt voorkomen. In het jaar daarop eindigde het eerste op een verdienstelijke 6e plek in de competitie, maar in 1989 lag andermaal degradatie op de loer.

In 1983 werd daarop Frans Pex als voorzitter verkozen. Die zat toen reeds 10 jaar in het bestuur en fungeerde 's zondags als grensrechter. Ook stond hij met regelmaat achter de tap in de kantine. Frans van Helden bleef nog steeds secretaris, Jo Dekkers penningmeester. Tevens hielp hij mee de jeugd te trainen en begeleiden. Verder zaten Sjef van de Laar en Tom Sangers in het bestuur. Zij fungeerden als manusjes-van-alles. Het beleid was er eerst en vooral op gericht om Walburgia 1 in de 4e klasse KNVB te houden. Men kon maar met moeite van het succes en prestige loskomen. De kantine vormde inmiddels het middelpunt van de vereniging. Elke donderdag werd er woest 'genaegeld', hetgeen de clubkas spekte. Evenals de zestallentoernooien die in die dagen jaarlijks met groot succes werden georganiseerd. Dit alles kon niet voorkomen dat er leegloop onder de leden en vrijwilligers plaatsvond. Het feit dat inmiddels de 'politiek' het bestuur was binnengeslopen, droeg niet bij aan de onderlinge samenhang. Daar stond overigens tegenover dat de gemeenteraad in 1990, aan de vooravond van de opheffing van Ohé en Laak als zelfstandige gemeente, akkoord ging met een 25-jarige huurovereenkomst. Sindsdien betaalt de vereniging een bijzonder gunstig huurtarief. Belangrijk voor de teruggang was verder dat weinig aandacht aan de jeugd werd geschonken. Vandaar dat er geen plaatsvervangers klaarstonden toen de oudere spelers uit de competitie stapten. Niettemin werd in 1989 met veel plezier het 25-jarig jubileumfeest gevierd.

In dat jaar nam Piet Moors het voorzitterschap van Frans Pex over. Piet was in 1975 als speler overgekomen van VV Vlodrop en vormde jarenlang een vaste kracht op het middenveld. Frans van Helden trad na 25 jaar secretariaat terug. Hij had in 1946 als speler van Dieteren al kennisgemaakt met Walburgia, en toen hij in '52 naar de Laak verhuisde, trad hij toe tot de 'familie'. Behalve met het secretariaat, bemoeide Frans zich ook fanatiek met het 2e elftal. Als leider en grensrechter. Voorts schreef hij menig overtuigend bezwaarschrift aan de KNVB en maakte hij onder andere de speelschema's voor de zestallen-toernooien. Omdat met Frans van Helden ook Frans Pex en Tom Sangers een stap terug deden, moest een aantal nieuwe bestuursleden worden gekozen. Dat werden Charel Beunen, Jack Peulen en Fons Roufs. Jo Dekkers en Sef van de Laar bleven zitten. Frans, Tom en Wim werden tot ereleden benoemd. Tijdens de eerste bestuursvergadering werd Charel Beunen tot secretaris gekozen. Voor het penningmeesterschap stelden zich echter twee bestuursleden kandidaat, te weten Jo Dekkers, die deze functie al jarenlang vervulde en Fons Roufs. Toen die laatste werd gekozen, legde Jo zijn bestuursfunctie neer.

Het ging in de dagen helaas niet goed met de financiën van de club. Op 1 december van dat jaar riep het bestuur een ledenvergadering bijeen waarop onder andere aan de orde werd gesteld dat het kleedlokaal aan een grote opknappbeurt toe was en het instructielokaal gerenoveerd diende te worden, terwijl de kas leeg was. Tevens werd een jeugdplan gepresenteerd, waarbij Huub Busschops, Jack Roufs en Charel Beunen als trainers een leidende rol kregen.

De financiën werden enigszins op orde gebracht via een subsidie van fl. 5000,- van de Gemeente, die bovendien bereid was de subsidie per jeugdlid te verhogen. Tevens werd de lening van fl. 4.000,- van de bestuursleden door Stevol omgezet in een schenking. Voorts verleenden zij een subsidie van fl. 500,-. Last but not least spande Math Bongers zich tot het uiterste in, waardoor de opbrengst uit de lotto- en totogelden toenam. De Gemeente verving vervolgens ook nog de afrastering rondom het oude veld en leverde nieuwe netten voor de doelen. Om het draagvlak verder te vergroten, werd een veteranenelftal opgericht. Hiervoor bleek grote belangstelling. Er kon dus een doorstart worden gemaakt.

Sjra Tummers was de grote animator.
Men speelde tegen teams uit de regio.

Menige gezellige 3de helft werd gespeeld onder het genot van een natje en een droogje, maar uiteindelijk waren er te veel blessures en te weinig aanwas waardoor het veteranenteam opgeheven werd.

Ondanks alle inspanningen van het bestuur werd er weinig verandering gezien bij de leden. De spelers lieten tijdens de trainingen te vaak en zonder afmelding verstek gaan. En ook de competitie verliep moeizaam. Het bleek alles behalve makkelijk om twee elftallen op de been te krijgen. Vandaar dat in het seizoen '90-'91 twee ledenvergaderingen werden belegd. Eén waarop de leden beterschap beloofden en een tweede waarop moest worden geconcludeerd dat daar niets van terecht kwam. Daarop dreigt het bestuur voltallig af te treden wanneer er in het volgende seizoen niet daadwerkelijk verbetering optrad. Om de financiën op peil te houden werden kerstkaarten verkocht, een loterij gehouden, een bloemenactie op touw gezet en twee zestallentoernooien georganiseerd.

Het mocht allemaal niet baten. Na een evaluatie tijdens een ledenvergadering op 31 januari 1992, besloot het bestuur in de zomer van dat jaar af te treden. Dat gebeurde op de jaarvergadering op 17 juli. Toen vervolgens bleek dat er onder de leden geen animo was voor een bestuursfunctie, kwam het voortbestaan van Walburgia ernstig in gevaar. Daarop namen Henny Driessen en Sjra Tummers namens de veteranen het initiatief om op woensdag 22 juli tot een nieuwe vergadering te komen in de kantine. Iedereen die bereid was zitting te nemen in het nieuwe bestuur was van harte welkom. Eén week later, op 31 juli, konden in een ledenvergadering Henny Driessen, Geert van Lankveld, Geert Peulen, Huub Busschops, Frans Beunen, René Pex, Sjra Tummers, Johan Welp en Sjra Smeets tot bestuursleden worden benoemd.

Walburgia 1994-2004

Insteek van het nieuwe bestuur (1992) onder leiding van voorzitter Hennie Driessen was , Walburgia te behouden voor de gemeenschap Ohé en Laak. Begonnen werd met het opstellen van de beleidsnota "Walburgia, vandaag en morgen...." In deze nota werd de nadruk gelegd op de toekomst. Het was dan ook niet verwonderlijk dat het op poten zetten van een degelijke jeugdopleiding hierin een belangrijk item was. Gestart werd met 77 leden en 9 jeugdspelertjes.

Belangrijk daarbij was dat Hein Raets uit Schinveld werd aangetrokken. Hij vulde de activiteiten van Huub Busschops en Jan Rijkers aan als trainer en jeugdcoördinator. Als Zuid-Limburger beviel Hein de recht-voor-de-raap-mentaliteit die op de Laak heerste. Bovendien was hij al snel zeer gecharmeerd door het vele werk dat door het bestuur en talloze vrijwilligers werd, en wordt, verzet. Dit droeg bij aan een bijzonder prettige sfeer waarvan een stimulans voor de jeugd uitging, en nog steeds gaat.

Het beleid van het bestuur en de inbreng van Hein leverde al snel resultaten op het veld op. Het aantal jeugdleden groeide gestaag. In 1995 trad weer een meisje toe, te weten Eef Driessen. In het daaropvolgende seizoen ontstond een heuse groeispurt en kon met 5 jeugdteams aan de competitie worden deelgenomen. Het F1-zevental werd zelfs onder leiding van trainer Jos Vos en begeleiders Gerard Houben en Huub Busschops kampioen. In het seizoen '97-'98 werd een nieuwe mijlpaal bereikt. Voor het eerst schaarden zich dames onder de technische staf van Walburgia in de persoon van Ilja Rutten en Sandra Meeuwissen. In het daaropvolgende seizoen beschikte de club alweer over een A- en C-elftal, hoewel bij gelegenheid spelers van het C-team moesten worden doorgeschoven naar het A-team om de elf te completeren. In het seizoen 1999-2000 werd vervolgens een heel belangrijke doorbraak bereikt. Doordat Guus Rutten, Dion Verwijlen, Bob Rijkers en Rob Baeten van de A-junioren naar de senioren doorschoven, werd een zogeheten brug geslagen. De club beschikte weer over aanwas uit eigen kweek. In datzelfde jaar moest echter nog een unicum in de analen worden bijgeschreven. Voor het eerst nam Walburgia gezamenlijk met Stevensweert aan de competitie deel. Van beide clubs was de spelersgroep in de C-klasse te klein. De sfeer was goed en de spelers pakten zich prima samen, hetgeen de resultaten ten goede kwam. Niettemin bleef de samenwerking voornamelijk beperkt tot die ene keer. Walburgia groeide door.

In 2001-2002 behaalde het C-elftal en het E-zevental het kampioenschap, terwijl de F1-zeven eveneens goed presteerden. In het daaropvolgende seizoen kon het eigenlijk niet beter gaan. Dus geen kampioenschappen, maar wel een prima sfeer. Die was mede te wijten aan de kampen die werden georganiseerd. Na 1989 was er een beetje de klad in gekomen. Onder leiding van Henny Driessen en Patrick Nieskens nam de D-jeugd in 1993 deel aan een KNVB-kamp in Venray. Hier werd aangetreden tegen jeugd uit heel Nederland. In het jaar daarop werd datzelfde kamp nogmaals bezocht, waarbij ook Jos Vos als begeleider meeging.

Met Pasen in 1996 ging Walburgia voor het eerst Europees. Er werd deelgenomen aan een toernooi in Parijs, hetgeen voor de spelers van de C-jeugd een geweldige ervaring was. In het jaar daarop reisde de B- en D-jeugd naar het Luxemburgse Rambruch voor een toernooi tegen twee lokale teams. In 1998 werd op de Laak een heus internationaal toernooi georganiseerd. Via contacten van Hein Raets kreeg Walburgia de Onslow Boys, Formatike United FC en de Glendale Boys uit Engeland op bezoek. Het feit dat onze eigen boys geen van de wedstrijden wisten te winnen, mocht de pret niet drukken.

Het seizoen 1995-1996 stond vooral in het teken van het voornemen van de gemeente om te bezuinigen op de sportaccommodaties. De sportaccommodatie zou de B-status krijgen. Voor Walburgia zou dit de doodsteek kunnen betekenen. Door velen werden de nodige inspanningen gedaan om de accommodatie in Ohé en Laak te behouden door ondermeer een handtekeningactie te houden. In tegenstelling tot vorig seizoen speelde Walburgia weer met 2 elftallen in de competitie. Walburgia 1 werd opnieuw laatste en het 2e elftal behaalde de 10e plaats. Ook het jaar daarna 1996-1997 stond opnieuw in het teken van de accommodatie. Op 27 maart zou tijdens de raadsvergadering een besluit over het voortbestaan van het sportcomplex worden genomen. Walburgia was ruim schoots aanwezig met jeugdleden, ouders en senioren tijdens de vergadering. Langzamerhand steunden steeds meer fracties en/of raadsleden het voorstel om ook het sportcomplex in Ohé en Laak de A-status te geven waardoor het voortbestaan van het sportcomplex en daarmee de vereniging werd veilig gesteld. (Boekje :H.Driessen, "Het behoud van Walburgia voor Ohé en Laak").

Mede door alle aandacht voor de jeugd, hadden de seniorteamen het niet makkelijk om zich op het veld staande te houden. Het 1e elftal speelde in 1992 in de 1e klasse afdeling Limburg, maar degradeerde. Het tweede team, dat in de 3e klasse voetbalde, presteerde met een 4e plek heel behoorlijk. In het seizoen '93-'94 zette de malaise van het 1e door. Feitelijk zou het team ook in dat jaar moeten degraderen, ware het niet dat het 2e team reeds in de 3e klasse speelde en dit reglementair dus niet kon. In het jaar daarop bracht Walburgia maar 1 team in de competitie op de been. Dat kwam uit in de 1e klasse standaard afdeling Limburg. Ze wisten zich niet te handhaven. Aan het einde van het seizoen waren 0 punten behaald en was het doelsaldo 9 voor en 100 tegen. In de jaren daarna zakte het peil steeds verder. Uiteindelijk kwamen we in de reserve 6e klasse terecht, waarin met twee elftallen werd aangetreden. Daarbij vochten beide om de eer van de beste prestatie, waarbij het 2e met regelmaat de koppositie innam.

Pas in het seizoen 2000-2001 kwam het 1e team onder begeleiding van Franco Pintore weer uit in de 6e klasse voor standaardelftallen. Het team miste echter de ervaring en de resultaten waren ernaar. Omdat Franco naar Portugal verhuisde werd voor het seizoen 2001-2002 het trainersduo Theo Stoffels en Erwin Evers uit Echt aangetrokken. Zij namen met goeddunken van het bestuur enkele ervaren spelers van buiten de Laak mee om het prestatieniveau op te krikken. Wel werd afgesproken dat de verhouding niet onder de 6 eigen spelers tegen 5 buitenstaanders mocht komen te liggen. Door deze 'import' hoefde het 2e team geen spelers meer af te staan, hetgeen hun prestaties sterk verbeterden. In het seizoen 2002-2003 zat het er bijna in dat het 1e team naar de 5e klasse standaard zou kunnen promoveren. De kansen werden echter niet benut. Het 2e elftal draaide eveneens een heel goed seizoen. Feitelijk lieten ze vooralsnog meer continuïteit in de resultaten zien dan het eerste.

Walburgia 1994-2004

Het seizoen 2003-2004 zal voor velen blijven als het seizoen van het 40 jarig jubileum. En terecht ! Na een lange voorbereiding waaraan veel leden maar ook niet leden hun steentje hebben bijgedragen, was het in mei 2004 eindelijk zover. De voorbereidingen waren al in april 2003 gestart. Er werden plannen opgesteld en naar personen gezocht die deze zouden kunnen realiseren. Dit feestcomité kreeg per persoon taken toebedeeld om vorm en inhoud aan het jubileum te geven. Zoals bij alle festiviteiten gold ook bij de organisatie dat de financiën een belangrijke rol speelden. Een verlies kon desastreuze gevolgen hebben voor de vereniging. Door een samenwerking aan te gaan met ODS (personeelsvereniging DSM) kon men 2 evenementen combineren. Er werd een ODS-voetbaltoernooi en een ODS wandeltocht georganiseerd door Walburgia. Gedurende die evenementen werd er door ODS voor een tent gezorgd en er kwam een vergoeding voor de organisatie. Gedurende de voorbereiding ontstonden er steeds nieuwe ideeën waardoor ervoor gekozen werd om de festiviteiten over 2 weekenden te spreiden.

Na een voorproefje te hebben gehad op 15 mei bij het ODS voetbaltoernooi begonnen de festiviteiten pas echt op zaterdag 22 mei 2004 met het F- en E- jeugdtoernooi en de jubileumwedstrijd Walburgia-Roosteren. Het kampioensteam van 1976 was al maanden in training als voorbereiding voor deze wedstrijd. Onder grote publiek belangstelling scoorde Jac Roufs al vroeg in de wedstrijd. Eindstand 1-0

Zittend: Piet Moors, Jos Graus, Jac Kox,
Charel Beunen, Ton Joosten, Andre Beerens,
Jack Beunen, Jan Peulen, Bert Peulen.
Staand: Wim Everaers, Harry Pex, Sjra Tummers,
Frans Rutten, Jack Roufs, Huub Busschops,
Frans v.d. Laar, Jack Peulen, Peter v.d.Laar,
Peter Beunen, Geert Maessen, Geert Peulen

Op zondag 23 mei 2004 was de wandeltocht. Aan deze wandeltocht kon deelgenomen worden door bewoners uit Ohé en Laak en leden van ODS. Het vertrek was op het sportcomplex en onderweg konden de molen en het streekmuseum in Stevensweert worden bezocht. Ruim 400 mensen hebben deelgenomen.

Het volgend weekend startte op vrijdag 28 mei met de ontvangst van de buitenlandse gasten uit Duitsland en Luxemburg. Die avond werd met muziek op het sportcomplex doorgebracht. Op zaterdag en zondag was het zestallentoernooi voor de B- en C-jeugd. Totaal namen zo'n 10 C--teams en 15 B-teams deel aan het toernooi, dat werd afgesloten met een barbecue waarna de dag langzaam overging in een grandioze feestavond met o.a. optreden van Big Benny die nog samen met Jacky Sangers zong over de vlieger.

Op maandag 2e pinksterdag begonnen we met een H.Mis in de feesttent. De belangstelling was overweldigend en de pastoor benadrukte in zijn preek het belang van de vereniging Walburgia voor de kleine gemeenschap Ohé en Laak. Na de mis was er voor alle inwoners van Ohé en Laak een goed georganiseerd en keurig verzorgd ontbijt. Om 13.00 werden alle jubilarissen gehuldigd. Ze kregen uit handen van de voorzitter als herinnering een horloge met het wapen van Walburgia overhandigd. Na een druk bezochte receptie, onderscheidingen voor Henny Driessen en Frank Ramakers, ging de middag verder als reünie, familie en sponsormiddag m.m.v. Thei en Mary en oud-trainer Sef Laugs. Gedurende 2 weekenden is er flink gefeest. Uitgangspunt was dat het een feest voor het dorp moest worden en dat werd het ook.

Jubilarissen: Andre Beerens, Peter Beunen, Albert Beunen, Charel Beunen, Huub Busschops, Herman Damen, Frans van Helden, Wim van de Laar, Harry Pex, Piet Rutten, Tom Sangers, Sjra Smeets, Jan Beunen, Jack Beunen, Frans Beunen, Wim Damen, Jo Dekkers, Peter Evers, Math Golsteyn, Jos Graus, Sjra Griens, Ton Joosten, Wim Knarren, Joep Koppers, Geert Maessen, Roel Maessen, Piet Moors, Jack Peulen, Geert Peulen, Bert Peulen, Sjra Peulen, Jan Peulen, Frans Pex, Frank Ramakers, Peter Ramakers, Jack Roufs, Hans Schmeitz, Tjeu Storms, Ger Thiessen, Sjra Tummers, Johan Welp.

Walburgia 1

Zittend: Kay Roufs, Jack Sangers,
Roy Beunen, Bram Smeets, Roy Janssen,
Rob Baeten, Luc Ras, Ben Moors,
Guus Rutten, Albert Griens, Jack Beunen

Staannd: Thei Stoffels, Ron Aben,
Evert Bexkens, Mark Brentjens,
Erwin Dekkers, Ralf Beunen, Dion Verwijlen,
Bas Busschops, Sjra Tummers, Erwin Evers,
Hennie Driessen.

Walburgia 2

Zittend: Wim Welters, Hugo Meuwissen,
Hans Schmeitz, Jos Graus, Rudy Vos,
Niek Moors, John van Kempfen,
Albert Griens.

Staannd: Jack Beunen, Roger van Pol,
Gerard Griens, Peter Kitzen, Rens Evers,
Peter Evers, Wim Damen, Thijs Beunen,
Jordy Beerens, Hugo Bongers, Jan Peulen

Ook nog de moeite waard om te weten...

Dat er door de jeugdafdeling (lees Wim van de Laar), naast het kienen ook windboksconcoursen georganiseerd werden in de verschillende kroegjes en dat de strijd meestal ging tussen de gebroeders Bongaarts, Piet Beunen, Jo Kuppens en Jac Mofers. Het bier vloeide rijkelijk en de jeugdkas werd goed gevuld.

Dat Jan Vergoossen vaak shampoo vergat en bij andere spelers leende.

Dat toen een keer eierdooiers in het flesje zaten en dat Jan nooit meer om shampoo gevraagd heeft.

Dat Albert Beunen het in het clublokaal wel eens warm kreeg en zich na afkoelde door met blote voeten in de speelbak te gaan zitten. Dat hij soms erge honger had en dan de blaadjes van de bloemen op at.

Dat de eerste jeugdafdeling een eigen taxivervoerder had, Pierre Cranssen, en dat de trips erg gezellig waren

Dat er in het clublokaal ook wel eens bezemtrekken plaats vond en dat Jo Beunen iemand uit Slekk aan de steel omhoog trok, iemand een dienblad water onder diens kont plaatste, Jo de bezem losliet en zijn tegenstander met natte broeken achterliet? De Slekker Boy liet zich niet uit het veld slaan, trok zijn broeken uit en zat een tijd in een slipje van José te wachten tot zijn broeken droog waren.

Dat Walburgia 1 vroeger een "angstgegner" had in de persoon van Jo Bokken
Altijd zorgde hij op het allerlaatste moment dat punten toch nog bij Dieteren bleven.

Dat Frans van Helden een meester was in het schrijven van verweerschriften als er waarschuwingen waren opgelopen en dat vooral het opstellen van die rapporten bij hem thuis vaak voor veel hilariteit zorgen

Dat Franco Pintore zich verkeek aan de leeftijd van Wim Damen toen hij vervanging zocht voor geblesseerde spelers.
Wat moet ik met zo' n oude grijze man.

Dat tijdens een wedstrijd tegen Vrangendael Andre Beerens geblesseerd werd en vervangen werd door Charel Beunen die vanwege een blessure niet kon spelen maar zich achter de goal snel omkleedde, onder de lat ging staan en met fantastische reddingen een overwinning uit het vuur sleepte, mede door puik spel van voorstopper Peter Beunen en het goede, moedige fluiten van Wim Reijnen.

Walburgia 2004-2014

In het jaar na het jubileum 2004-2005 werden de prestaties m.b.t. het voetbal weer meer centraal gesteld. Walburgia speelde met 2 senioren elftallen, het 1ste elftal bereikte voor de 2e keer in 3 seizoenen nacompetitie. Ook nu was dit geen gevolg van het behalen van een periodetitel, maar een gevolg van een 4e plaats in de eindstand. Helaas werd er in de verlenging tegen Kronenburg verloren en speelden ze in het volgende seizoen ook gewoon weer in de 6e klasse. Walburgia 2 behaalde een mooie 5e plaats in de eindstand. In de najaarsreeks behaalden zowel de B als de F jeugd het kampioenschap. Samenvattend kunnen we m.b.t. de jeugd terug zien op een succesvol seizoen.

Het seizoen 2005-2006 leverde voetballend voor Walburgia de volgende resultaten op. Het 1e elftal eindigde als 6e, het 2e elftal behaalde een mooie 3e plaats op de ranglijst. Bij de jeugd werd in de najaarsreeks meegedaan met een A-, C- elftal en een D-, E- en F-zevental en mini F viertal. Het werd een succesvolle reeks waarbij zowel de B-jeugd als de F-jeugd kampioen werden. Bij de jeugd werd het A-elftal ondanks veel blessureleed (Bart Libbe lies, Rik kniebanden, Bas enkel, Niels neus) kampioen in de voorjaarsreeks, dit als mooie afsluiting van hun jeugdloopbaan. Er is sprake geweest van een mooie samenwerking bij de A-jeugd met Slekker Boys. Vanuit Slekker Boys zorgde Frie Verstraeten voor de begeleiding. Het D-zevental werd D-elftal en behaalde eveneens het kampioenschap.

In het seizoen 2006-2007 werd na de periode Erwin Evers en Thei Stoffels, als nieuwe trainer van Walburgia Piet Vogten aangesteld. Dit seizoen eindigde Walburgia 1 op de 9e plaats, Walburgia 2 eindigde dit jaar op een mooie 3e plaats. Bij de jeugd konden geen kampioenen gehuldigd worden.

In het jaarverslag van 2007-2008 wordt het zo verwoord :
"EEN GEWELDIG, ONVERGETELIJK, SPANNEND SEIZOEN MET PERFECT EINDE".

Zowel het 1e en het 2e elftal van Walburgia werden kampioen, dus groot feest. Het 2e elftal was al kampioen en werden op zondag 4 mei nog eens in de bloemetjes gezet.

Terug op de Laak klommen de spelers van het 2de elftal en de B-jeugd op een compleet geel/zwart gemaakt vrachtwagen van Albert Peulen om met muziek richting Brachtbeek te trekken in de hoop daar het 1e elftal kampioen te zien worden. En dit lukte. Feest op het veld met 3 elftallen van Walburgia.

Met zijn allen keerden we juichend en toeterend via Maasbracht en Stevensweert terug naar de Laak, waar we nog een keer het hele dorp rond reden. Vervolgens ging de rit naar het Sportpark waar echtgenotes met kinderen, vrienden, vriendinnen en supporters ons stonden op te wachten. DJ Sander zorgen de hele avond en nacht voor een knallend feest. Het ene na het andere geschonken vat bier werd aangeslagen.

Het werd LAAT, NAAT EN ZAAT...

De volgende morgen trokken we na het ontbijt bij Bongaarts naar de sponsors in Echt, om vervolgens terug te keren naar de Laak om hier verder te feesten. Woensdag 7 mei speelde Walburgia 1 een huldigingwedstrijd tegen Fortuna Sittard.

R.K.V.V. WALBURGIA

De samenwerking van de jeugd afdeling van Walburgia en Stevensweert is een feit onder de naam JWS. De kartrekkers aan de zijde van Walburgia zijn o.a. Jack Beunen, Frank Ramakers, Johan Welp, Frans Beunen, Maurice Thiessen, Rob Cretskens, Hugo Bongers, Ivo van Helden, Niels Peulen Jos Hulsen, Bas Busschops, Rob Hornman.

In het seizoen 2008-2009 is Walburgia gestart in de 5e klasse . Het 1e elftal kende een moeilijke start maar deed tot het einde mee voor een prijs. Door periode kampioen te worden werd nacompetitie afgedwongen. Dit leverde aan het einde van het seizoen nog een aantal mooie en spannende wedstrijden op. Voor het 2e elftal verliep het seizoen een stuk moeizamer. Dit seizoen kwamen ze er weer achter wat het is om te verliezen. Uiteindelijk werd de doelstelling bereikt, behoud in de 5e klasse.

Aan het eind van het seizoen is het 45 jarig bestaan extra belicht door een wedstrijd van een regioteam tegen EVV1 en Piet Vogten nam afscheid als trainer.

Seizoen 2009-2010

De opvolger van Piet Vogten werd Theo Stoffels uit Echt. De eerste wedstrijd van het 1ste was thuis tegen de Susterse Boys. Wat een wedstrijd !! Met enig fortuin werd gewonnen met 4-3. Hierna werd 11 (ELF) wedstrijden niet verloren !! Wat een start. Na de winterstop werd uit in ADVEO de eerste nederlaag geleden op "kunstgras". Daarna werd het moeilijker. Al onze tegenstanders speelde namelijk tegen de koploper!! Met nog drie wedstrijden te gaan uit naar de Sleik. Op papier zou het vandaag mogelijk zijn kampioen te worden maar dan zouden twee tegenstanders punten moeten morsen. Kans 10%. Maar het gebeurde toch !! Wij wonnen met 1-2 in een heeeel spannende wedstrijd en we waren KAMPIOEN !! Topscoorder werd Joop Wolters met 11 doelpunten.

Weer reden voor een groot Walburgia feest.

Het 2de elftal draaide een redelijke competitie en eindigde op een verdienstelijke 7de plaats. Bij de jeugd werd de E1 kampioen.

R.K.V.V. WALBURGIA

Seizoen 2010-2011

Walburgia 1 :Handhaven zou je zeggen ! Dit verliep echter beter dan verwacht. Het hele seizoen werd bovenin meegedraaid en de puntjes kwamen goed binnen. Met een verdienstelijke vijfde plaats op de ranglijst werd ook nog de nacompetitie gehaald !! De derde klasse was echter te hoog gegrepen. Topscoorder werd Ruud Beunen en Joop Wolters beide 10 doelpunten. Het 1ste maakte gebruik van 21 spelers. De meeste speelminuten had Danny Peters met 1980 minuten. We kregen van de scheidsrechters 30 gele kaarten. Walburgia 2 speelde in de vijfde klasse. De beoogde samenwerking tussen het 1ste en 2de kwam niet helemaal tot zijn recht. Seniorenvoetbal blijkt toch anders dan jeugdvoetbal en daar moesten wat spelers aan wennen. Het werd dus een moeilijk seizoen en degradatie werd op het laatste moment voorkomen. Walburgia 3. Dat is een tijdje geleden. Walburgia kent weer drie seniorenelftallen. Oudere spelers zochten hun schoenen en gingen weer een balletje trappen. Zelfs Roland Pex probeerde het enkele wedstrijden. Onder de perfecte coaching van Wim Damen bleef men toch onderin bungelen.

Bij de Jeugd: De C1 en D1 werden kampioen.

Nog enkele wetenswaardigheden...

Thei Stoffels legt voor de wedstrijd uit hoe hij Roger Maessen graag ziet spelen:

Thei: Roger, als je bier gaat bestellen bij de Stoba, loop je dan eerst naar de plee en ga je dan bier halen of loop je rechtstreeks naar de bar?

Roger: eh, direct naar de bar!

Thei: Waarom doe je dat dan op het veld niet?

Keeper Ron Aben meldt zich af:

Ron: Hey Erwin, ik ben door de rug gegaan en kan niet spelen

Erwin: Hoe kan dat?

Ron: tijdens het poepen!

Na een pittige vrijdagtraining wordt er gedoucht. Onder de douche werd harder gelopen dan als tijdens de training. Oorzaak ?

Evert had na het schoonmaken van de kalkkar vergeten de kraan om te zetten waardoor er enkel kokend water uit de douches kwam

Een aantal jaren gelden speelde Roel(tje) Joosten in de F1.

Tijdens een uitwedstrijd bij EVV uit Echt langs de spoorlijn:

"kom op Roel dooch ens get" antwoord:

"wag ff do kump eine trein"

Zondag 30-08-09 10:15 uur kantine.

Albert Griens tegen Guus Rutten. : "heb je hooikoorts of was het laat gisteren ?"

Seizoen 2011-2012

Walburgia 1:

Het tweede seizoen in de vierde klasse. Hoe gaat het dit jaar aflopen onder de nieuwe trainer René Meekels. Het leek een heel mooi seizoen te worden met nieuwe spelers zoals Coen Tulfer, Stan Rademakers, Jerzy Hul en Ivo Graus. Niks bleek minder waar. De eerste 10 wedstrijden werd voortdurend met een ander team gespeeld door veeeeeeel blessureleed. Stan Rademakers moest zelfs voor de rest van het seizoen afhaken. Toch werden hier en daar wat punten bij elkaar gesprokkeld waardoor een 10de plaats werd behaald en daardoor een beslissingswedstrijd tegen Fc Maasgouw op neutraal terrein bij Rios'31 noodzakelijk bleek. Er werd echter gewonnen en de vierde klasse is ook voor het komend seizoen veilig gesteld. Walburgia 2 speelde in de vijfde klasse. De beoogde samenwerking tussen het 1ste en 2de werd dit seizoen een stuk beter. Ons 2de draaide dan ook het hele seizoen bovenaan mee voor de ereplaatsen. Het 2de seizoen van Walburgia 3. Onder de perfecte coaching van Wim Damen en Hugo Meuwissen bleef men toch onderin bungelen. Het was meestal wel feest na de wedstrijd bij Math en Ine. De Jeugd leverde 2 kampioenen op.

Seizoen 2012-2013

In dit seizoen degradeerde Walburgia 1 naar de 5e klasse. Het was een turbulent seizoen op het gebied van de trainers. Na een voortijdig vertrek van dhr. Meekeles stond het 1e elftal vervolgens enkele wedstrijden onder de leiding van Ton Kohlen, om daarna met Joop Wolters als speler/trainer dit dramatische seizoen te besluiten. Het 2e elftal wist zich gelukkig wel te handhaven en bij het 3e elftal overheerste vooral de gezelligheid. Aan het eind van dit seizoen werd Jack Beunen, als oud Walburgiaan, aangesteld als nieuwe trainer van Walburgia voor het seizoen 2013-2014.

R.K.V.V. WALBURGIA

Seizoen 2013-2014

Het seizoen 2013-2014 behaalde Walburgia 1 in de eerste competitiehelft boven verwachting veel punten met beter voetbal als voorheen. Na de winterstop bleven de resultaten achter door matige trainingsopkomst en meerdere blessures. Het 2e elftal behaalde voor de winterstop matige resultaten ondanks de stevige versterking met oud spelers uit het 1e elftal; op het einde van de competitie werd dit toch nog enigszins recht gezet. Walburgia 3 boekte enkele onverwachte overwinningen en kon de rode lantaarn overdragen. Wederom stond gezelligheid voorop.

En tot slot nog deze...

Uitspraken Pukkie (Jan Peulen)

- vaerdig eweg
- det zoe mich nog te greun zeen
- det zuut de blenje van mezeik nog
- det is nog te sleg veur onger de nassie

Jordi Beerens had nooit scheenbeschermers bij zich en moest deze altijd lenen van medespeler Ton Joosten. Tot een wedstrijd in St. Joost.. Toen werden de beschermers geprepareerd met redhot en steenwol. De week daarna had Jordi zelf voor scheenbeschermers gezorgd.

Jack Beunen tijdens zijn werk in Gent België in de vrije uurtjes, in een barretje. Vraag aan een werknemertje achter de bar “wat kost bellen ? “€ 0,60 cent meneer” Jack belt aan de barbel !! rondje voor de hele zaak !!

De eigenaar op de hoek van de tap.....

“bellen ? “ Jack gooit zijn mobieltje naar hem toe en zegt:

“je mag ook de mijne gebruiken” “maar eerst dat rondje voor € 0,60 cent !!!

Na een zondagtraining.

Joop Wolters in de kantine: “Ruud doet net zijn broek aan pakt de GSM uit zijn broek, kijkt er naar doet hem terug in zijn zak, doet zijn broek uit en hangt deze weer terug.

“Ik zal toch maar mijn eigen broek aan doen”

Niels Peulen op vrijdag voor de bekerwedstrijd tegen 2de klasser Sc Susteren.

“Trainer we hoeven morgen zeker geen handdoek mee te nemen”

“hoezo dat ?“

“Ik ga er vanuit dat we afgedroogd worden”

Walburgia 1

Zittend: Joost Damen, Ralf Jongen, Joep Beunen, Coen Tulfer, Danny Peters, Jos van Montfort, Kevin Klesman, Dion Meuwissen, Jack Beunen.

Staan: Ton Piana, Evert Bexkens, Lars Peulen, Sjuul Hornman, Rob Cretskens, Dion Verwijlen, Ben Joris, Danny Bongers, Joop Wolters, Stan Bexkens, Mario Piana, Bart Brouwer, Niels Peulen.

Walburgia 2

Zittend: Patrick Feiter, Scott Baaten, Ivo Graus, Maurice Thiessen, Jack Sangers, Twan Sangers, Ben Joris, Jeroen Moonen.

Staan: Hugo Bongers, Hugo Meuwissen, Jespen Damen, Stef Huisman, Bart Brouwer, Ruud Beunen, Roy Beunen, Guus Rutten, Wim Damen.

Walburgia 3

Zittend: Wiebe Hornman, Marijn Schmitz, Roger Klesman, Rudy Vos, Roel Joosten, Bas Busschops, Jeroen Cuijpers, Erwin Dekkers, Joep Maessen, Scott Baaten, Peter Evers.

Staannd: Michel Klesman, Kay Roufs, Xavier Lamers, Albert Griens, Tim Jost, Mark Brentjens, Ton Joosten, Gerard Griens

TEN SLOTTE.

Terug kijkend op al die jaren heeft Walburgia onder leiding gestaan van de volgende trainers: Leo Faassen, Leen Kiers, Dhr. Kehrens, Jac Kuypers, Geert Maessen, Wim Everaerts, Math Wessels, Huub Claessen, Ton Golsteyn, Sef Laugs, Jo Beulen, Hein Raets, Dhr. de Haas, Franco Pintore, Erwin Evers / Theo Stoffels, Piet Vogten, Theo Stoffels, René Meekels / Ton Köhler / Joop Wolters, Jack Beunen.

Verdere lijsten worden niet vermeld, omdat men nooit compleet kan zijn. Het is ons dan ook niet gelukt om alles en iedereen voldoende te beschrijven. We hebben in dit boekje alleen een beeld willen schetsen van een aantal gebeurtenissen van de afgelopen 50 jaar.

Door de jaren heen hebben zoveel leden, bestuursleden, spelers, begeleiders, sponsors, vrijwilligers en vele andere mensen uit de gemeenschap van Ohé en Laak een rol gespeeld in de historie van Walburgia. Mede door hun inzet is deze vereniging al deze jaren overeind kunnen blijven en speelt nog steeds een waardevolle bijdrage aan de leefbaarheid van ons dorp.

Als boegbeelden van Walburgia willen we graag Math, Ine en Evert apart vermelden, die al zoveel jaren actief zijn voor de vereniging. Zij staan als symbool voor alle anderen binnen de vereniging.

Wat de toekomst gaat brengen is ongewis.

Gelukkig heeft de gemeenteraad van Maasgouw, waaronder onze vertegenwoordigers Niels Peulen en Bas Busschops onlangs besloten dat het voetbalgebouwen van het Eiland in de Maas in Ohé en Laak zal gaan plaatsvinden.

Het sportcomplex zal daartoe grondig gerenoveerd worden zodat Walburgia, Stevensweert en een mogelijke fusieclub hiervan nog jaren kunnen genieten.

R.K.V.V. WALBURGIA

**WE MOGEN ER TROTS OP ZIJN DAT WALBURGIA DIT JUBILEUM KAN VIEREN.
EN WE WILLEN IEDEREEN FELICITEREN MET HET BEREIKEN HIERVAN.**

EEN HALVE EEUW VOETBAL IN OHÉ EN LAAK